

2022

48.
ROČNÍK

TRAPSAVE

Sborník literární soutěže

2022

~~~~~  
~~~~~  
~~~~~

Když mi země narukuje
při posledním slábnutí
přesahuje své své odpočívání
a hromádka kůže „Tělo“ své
tělí plavce a vody – a je
plavce
a plavce jsou nepřítel
vše
Významní lidé kápějí
a vodu vodu, plynou vodu, vodu
Když mi země narukuje

Případ s medvědem

Podzim.

Podzimní les.

Vzduchem poletuje listí, mlha se válí v údolí, špičky kopců se schovávají v mracích a všechno jako by se ukládalo k zimnímu spánku. K zimnímu spánku, ze kterého se probudí do jara a celý přírodní koloběh začne nanovo. Začne nanovo pro ty, kteří se probudí.

Mrtvá rusovlasá dívka, která ležela na znak ve spadaném listí, se už nikdy probudit neměla.

*****

„Nuže, Kristýno,“ oslovil šéf krajské kriminálky, plukovník Vágner, drobnou ženu, která se k němu hnala ještě dřív, než služební auto zastavilo na kraji lesa.

„Hlásím nález mrtvoly ženského pohlaví a zadržení podezřelé osoby.“

Kristýna Klímová měla sice policejní průkaz teprve krátce, ale plukovník Vágner jí přesto svěřil velení nad místní policejní služebnou. Jednak měla Kristýna Klímová velmi dobré výsledky a jednak na to plukovník nikoho jiného prostě neměl.

„No tak mi to ukažte.“ Plukovník Vágner se vysoukal z auta a vydal se za Kristýnou hlouběji do lesa, kde už zdálky bylo vidět místo činu, ohraničené policejní páskou. Uprostřed ohraničeného území leželo nahé ženské tělo a o kus dál bylo ke stromu připoutané jakési zarostlé individuum, značně zanedbaného vzhledu.

Plukovník Vágner při pohledu na individuum jenom zavrtěl hlavou a vydal se směrem k mrtvole, kterou zrovna prohlížel patolog Janíček. O patologu Janíčkoví bylo všeobecně známo, že je to dobrák od kosti. S jednou jedinou výjimkou. Ve chvíli, kdy ho někdo vyrušoval z práce ve stylu filmových detektivů a předčasně se dožadoval informací, byl patolog Janíček schopen spáchat násilí na úřední osobě.

Plukovník to dobře věděl, a tak si raději nechal dát hlášení od své podřízené.

Kristýna Klímová spustila velmi snaživě.

„V šest třicet ráno při kontrole revíru našel hajný Kvasnička mrtvolu ženy, se kterou manipuloval zde přítomný zadržený. Hajný Kvasnička upozornil

zadrženého, který v té době vlastně ještě zadržený nebyl, aby se mrtvoly nedotýkal a zavolal raději policii. Budoucí zadržený poslal hajného Kvasničku do pr..., budoucí zadržený se směrem k hajnému vyjádřil velmi vulgárně a dle slov hajného nadále manipuloval s mrtvolou, a proto hajný Kvasnička budoucího zadrženého pod hrozbou namířené zbraně zadržel a zavolal k nám na služebnu.“

„To jsem z toho blázen,“ zhodnotil hlášení plukovník Vágner a dal jednomu z policistů pokyn, aby spoutanému sundal želízka.

Vousáč si promnul zápěstí a loudavě se vydal k plukovníkovi.

„To se dělá, tohleto?“ zeptal se Vágner bez pozdravu a vousáč jenom pokrčil rameny.

„Šahat mi tady jen tak na mrtvoly, co?“ pokračoval v otázkách Vágner.

Vousáč opět pokrčil rameny a konečně promluvil:

„Na rukou má odřeniny od provazu, pár škrábanců od nože po těle a ránu na spánku, dost možná smrtelnou. Zjevně znásilněná. A neumřela tady.“

Vousáč pokynul Vágnerovi na pozdrav a vydal se po cestě mířící hlouběji do lesa.

Kristýna Klímová koukala na tu scénu jako opařená.

„Pane plukovníku, já vím, že mi nic vysvětlovat nemusíte, ale tohle by asi vysvětlení chtělo.“

Plukovník stále hleděl směrem za odcházejícím vousáčem, ale mluvil už ke své podřízené.

„Pamatujete si, Kristýno, jak jste mě žádala o posilu na oddělení?“

„Pamatuju.“

„Tak to je to vysvětlení.“

Kristýna se prudce otočila směrem za vousáčem, ale ten už zmizel v mlází.

„To přece ... to je přece nějakéj ... nějakéj vágus.“

„Přesněji řečeno, poručík Brázda z pražské kriminálky. A máte pravdu, je poněkud nestandardní.“

„Nějakéj Brázda dělal v Praze na vraždách, ale to byl major.“

„Ano, to je on.“

„Ale říkal jste, že je poručík.“

„Ano, ano. Jednoho krásného dne se poněkud nepohodl s generální inspekcí.“

„Jak moc poněkud?“

„Přišla na něj vyšetřovací skupina a on je všechny poslal přesně tam, co toho vašeho hajnýho. Kdyby ho kolegové nechytli, tak by je tam všechny i nakopal.“

„Jak to, že ho nevyhodili?“

„Na osobní přímluvu.“

„Panebože, na čí?“

„Na mojí, Kristýno, na mojí.“

Kristýně Klímové se udělalo poněkud mdlo.

Když jí zaklepal na rameno patolog Janíček, vyskočila skoro metr vysoko.

„Tak, Kristýnko, máme to pohromadě. Mrtvá má na ruku odřeniny od provazu, na těle škrábance od nože a ránu na spánku, pravděpodobně smrtelnou. Bohužel jsem našel i známky znásilnění a zcela určitě nezemřela tady.“

*****

Omláčený automobil neurčité barvy, značky a stáří stál na lesní cestě a Kristýně Klímové zněl v uších hlas plukovníka Vágnera:

„... a až vylezete z auta, jděte tou cestou, co je nejvíc do kopce a tam už to uvidíte.“

A tak se Kristýna vydala tou cestou nejvíc do kopce a doufala, že to uvidí. Zmíněné TO měla být chalupa poručíka Brázdy.

První, co v půli kopce uviděla, byl jakýsi dřevěný klandr a na něm cedule:

!!! Koně, psí spřežení a nerudné manželky přivazujte k ohradě!!!

Když vylezla kolem ohrady nahoru na kopec, znejistěla.

Podle návodu plukovníka Vágnera tam měla stát chalupa jejího nového kolegy. Stavení, které na kopci uviděla, mělo podle jejího názoru do chalupy značně daleko.

Podivné stavbě vévodil mohutný kamenný komín. Ke komínu bylo přistavěno cosi jako srub. Ze srubu vybíhala prostorná veranda, jejíž střechu tvořila plachta z vojenského stanu.

Celé to zkrátka působilo jako hybrid mezi srubem ze Sedmi statečných a Bažinou ze seriálu M.A.S.H.

Kristýna prošla verandou a nesměle zaklepala na masivní dveře.

Nic.

Zaklepala důrazněji.

Nic.

Když chtěla do dveří začít kopat, ozvalo se zpoza srubu zašplouchání. Kristýna srub obešla a uviděla starou omláčenou vanu, ve které se rochnil medvěd.

*****

Medvěd si Kristýny Klímové vůbec nevšímal. Lebedil si ve vodě, ze které stoupala pára, popíjel lahváč a bafal z dýmky.

Kristýna pochopila, že se nedívá na lítou šelmu, ale na svého nového kolegu.

Poručík Brázda její příchod nijak nekomentoval. Dopil pivo, dokouřil dýmku, a aniž by se nějak obtěžoval se zahalováním, vylezl z vany.

„Já jsem tady,“ pípla nesměle Kristýna a rychle se otočila k Brázdovi zády.

„Vidím,“ procedil mezi zuby poručík Brázda.

„Jestli se třeba nechcete obléknout.“

„Hm ...“ doplnil Brázda.

Kristýna si to vyložila jako souhlas a otočila se.

Brázda, stále ještě zcela nahý, seděl v houpacím křesle a na hlavě měl kovbojský klobouk.

Kristýna se zase rychle otočila zády, ale její oči byly rychlejší a stačily zaznamenat zcela vše, směrem dolů od klobouku.

Kristýnu, naprosto proti její vůli, zašimralo směrem dolů od srdce.

„Už můžete,“ stvořil dvouslovnou větu Brázda. Kristýna se znovu opatrně otočila.

Brázda stále seděl v houpacím křesle, stále ještě neoblečen, ale klobouk přesunul z hlavy do bederní oblasti.

„Předpokládám, že vás sem poslal Vágner. Kvůli tomu případu v lese.“

„No, pan plukovník říkal ...“

„A říkal vám taky, že mám celej tejden dovolenou?“

„Neříkal.“

„Tak vám to říkám já.“

„Ale pan plukovník ...“

„Vážená dámo, nikoli plukovník, ale jsem tady doma. Takže já teď vstanu, klobouk dám tam, kam patří, a půjdu si po svých,“ oznámil poručík Brázda. Poté vstal, klobouk si dal zpátky na hlavu a zmizel ve srubu.

Kristýna se uraženě otočila a spěšně se vydala zpátky k autu.

*****

Jsem kráva, a ještě k tomu blbá.

Takto se otitulovala Kristýna Klímová, když dospěla ke smutnému zjištění, že v lese zabloudila. Už měla být dávno u auta, ale zřejmě se vydala jinou cestou, než kterou přišla. A navíc už v lese nebylo vidět na krok.

Kristýna usoudila, že když půjde pořád z kopce, tak musí nutně najít nějakou cestu, která jí dovede k silnici a silnice potom k autu. A skutečně, asi po hodině neustálého padání a následného nadávání narazila na cestu a ta jí dovedla až k silnici.

Když po ní Kristýna ušla asi kilometr, pochopila, že je to úplně jiná silnice než ta, u které stojí zaparkované její vozidlo. Dalších deset minut si opět nadávala do krav a sem tam přidala i nějaké to umocňovací přídavné jméno. Zabraná do sebemrškačství si málem nevšimla projíždějícího terénního auta.

Když auto na poslední chvíli zahlédla, začala po silnici poskakovat a mávat rukama, až terénní auto skutečně zastavilo.

Udýchaná Kristýna k němu doběhla, a když otevřela dveře, něco jí praštilo do hlavy a svět kolem zčernal.

*****

„V tom křoví se něco rachtá.“

„Asi divočák.“

„Což o to, divočáků je tu víc.“ Následoval přiopilý smích.

Kristýna Klímová pomalu přicházela k vědomí. Pokusila se vstát, ale zjistila, že je přivázaná provazem přesně k tomu terénnímu autu, o kterém si myslela, že ji dostane ven z lesa. Opodál stáli dva muži, podávali si navzájem láhev a jejich hovor se stácel pouze jedním směrem. A sice směrem ke Kristýně, přivázané k autu.

Kristýna Klímová se začala třást.

Když oba muži láhev dopili, přistoupil jeden z nich ke Kristýně, vytáhl z kapsy kožené bundy vystřelovací nůž a začal jí párat košili. Když se dopáral až k podprsence, hýkavě se rozesmál.

V lese opět něco zarachtalo.

„Jen pojd'te, divočáci, něco vám ukážeme,“ zavolal k lesu a jedním tahem nože Kristýninu podprsenku rozříznul.

Z křoví se namísto divočáka vyřítilo něco jako medvěd, a než se muž v kožené bundě nadál, měl svůj vystřelovací nůž umístěný až po rukojeť ve svém stehně, ležel na zemi a řval bolestí.

Jeho společníkovi přivodil pokus o útěk tříštivý úraz obou kolen, a tak leželi na zemi oba dva, a oba dva řvali.
Nad nimi se jako bůh pomsty tyčil poručík Brázda a temně vrčel.

*****

Když přijel na místo plukovník Vágner, byli už oba násilníci, v doprovodu eskorty, na cestě do nejbližší nemocnice.

Kristýna se třásla po prodělaném šoku v sanitce, zabalená do stříbrné fólie a jeden ze sanitářů se snažil vnutit podobnou fólii i poručíku Brázdovi. Ten ho s ní vytrvale posílal do stejných míst, jako předtím hajného a celou generální inspekci.

„Zbav mě ho,“ přivítal Brázda plukovníka Vágnera a hodil hlavou směrem k sanitářovi. Ten pokynutím ruky sanitěřa odehnal a vzal si Brázdu kousek stranou.

„Musel`s je tak zřít?“

„Nic jinýho si nezasloužili. Vem na to jed, že maj na svědomí i tu holku z lesa.“

„To není tak jistý. Jak`s je vůbec našel?“

Poručík Brázda se pootočil směrem ke Kristýně.

„Já je nenašel. To ona. A já pak našel zase ji. Když ode mě odešla, tak jsem neslyšel startovat tu její rachotinu. Šel jsem ji hledat, a našel ji tady, za minutu dvanáct.“

Plukovník Vágner pokýval hlavou.

„Tak se začni modlit, aby to byli oni, protože jestli ne, tak ...“

Plukovníka přerušilo zakašlání patologa Janíčka.

„Tak zaprvý,“ pravil patolog Janíček mírně nakvašeným tónem, „odmítám se účastnit výjezdů, kde není žádná mrtvola a za druhý má tady Brázda nejspíš pravdu. V kufru toho teréňáku je pár zrzavejch vlasů a nějaká krev.“

*****

Podzim.

Podzimní les.

Vzduchem poletuje listí a nad špičkami kopců právě vychází slunce.

Vozy rychlé záchranné pomoci i vozy policejní se pomalu vrací na svá výchozí stanoviště, aby se mohly znovu rozjet k dalším případům a na asfaltové silnici uprostřed lesů už zůstali jenom dva lidé.

Nadporučík Kristýna Klímová a zarostlé individuum, značně zanedbaného vzhledu.

Tak to vypadá, pomyslela si Kristýna, že mám part'áka.
Part'áka, co vypadá jako medvěd.
Part'áka, co bydlí na kopci v boudě jako zálesák a nemá ani koupelnu.
A taky part'áka, co mi dneska v noci zachránil život.

Próza Oldpsavci

1. místo – Petr Soldát – Harmonika